

Biskop Johan Tyrbergs anförande på medarbetardagen 19 april 2016 på Törringelund

”**Färdas tillsammans** – på något sätt andas det att vi är en kyrka i rörelse, vi färdas. Vi är inte en sittande kyrka. Förvisso sitter vi här tillsammans och i kyrkan sitter vi ju mycket tillsammans även om man ibland man har sagt att sättet vi sitter på i kyrkorna liknar hur vi sitter i en buss. Ungefär två och två bakom varandra på rad, så kanske det ändå inte är en så dum liknelse för även i en buss sitter vi ned medan vi färdas.

Färdas tillsammans påminner oss om att vi är en kyrka i rörelse. Vi är människor i rörelse. Denna veckan lever vi ju i 4e veckan i påsktid och temat är Vägen Till Livet. Därför så påminns vi också om att vi alltid är i rörelse på väg till livet. Det är ett spännande perspektiv; är jag på *väg* till livet, men jag lever ju, jag *är* ju här och nu och jag *lever* verkligen. Ändå är jag på väg till livet, för livet har så mycket mer att erbjuda. Det är det vi påminner varandra om i våra kyrkor och särskilt då denna veckan i påsktid. Det finns ett liv som är mycket, mycket större än det liv vi lever här och nu. Vårt liv här och nu har begränsningar, det har en horisont. Jag kan inte se förbi denna horisont men jag påminns ständigt av påskens evangelium. Liksom horisonten på havet bara begränsar mitt synfält, inte verkligheten, så är det också med detta liv att våra perspektiv och våra synfält är förvisso begränsande men verkligheten är mycket större än så. En verklighet som Gud uppenbarar för oss i Jesus Kristus där påskens evangelium står i centrum.

Bilden av inseglingen på Ven blir en spännande påminnelse om hur det kan vara emellanåt. Kommer man från det hållet så har man förvisso inte seglat så långt att Ven har försvunnit under horisonten. Men man kan ju komma norrifrån och gira babord in mot hamnen och då är det ändå så, att under längsta tiden av resan ser man inte målet. Under vårt liv, under vår livsresa, ser vi inte målet men vi kan ana det. Vi kan höra ropen från andra sidan och vi kan påminna varandra, ge varandra hopp om att på andra sidan horisonten finns det mer. Så är det att vara på väg, att inte vara riktigt färdig på långa vägar ännu. Det är det som är kyrkans uppdrag. Det är själva centrum av evangeliet, att öppna perspektiven hos alla människor i världen, att Guds perspektiv är större. Medan vi lever livet här på jorden är vi inte heller stillasittande.

Vi lever i en värld, i ett samhälle, där vi sannerligen är i rörelse och det påminns man om i Bara kontrakt. Vi har redan fått höra att Sveriges äldsta motorväg byggdes här och man kan åka till ett tekniskt museum i ett angränsande kontrakt; i Malmö kan man få se i en utställningsmonter, lite grand hur det såg ut när den första motorvägssträckan öppnades. Idag är där aldrig tomt på bilar. Järnvägen har vi också hört beskrivas. En järnväg som tycks som den inte kan byggas ut tillräckligt. Där färdas både människor och Guds saker och ting som vi behöver för att leva de liv vi lever. Och flygplatsen givetvis, Malmö Airport, där jag ganska ofta kommer springandes med andan i halsen från taxin till gaten på väg, oftast till Uppsala i mitt fall. En gång när jag kom förundrades jag över en skrift på Twitter, på vilken jag fick svar på tal. Det är så spännande när man landar på Arlanda ”Välkommen till Stockholm, hoppas du får en trevlig kväll i Stockholm”. Jag *ska* inte till Stockholm, jag *ska* till *Uppsala!* Arlanda ligger närmare Uppsala än Stockholm. Sen kommer jag hem igen och så välkomnas jag till Malmö. Jag *ska* inte till Malmö, jag *ska* till *Lund!* Så är det. Våra flygplatser och hamnar är utplacerade och när vi har kommit till flygplatsen är vi inte framme utan fortsätter

på vägarna och är i *rörelse*. Så har vi ju också Lomma hamn, ser inte riktigt likadant ut, men där finns en del likheter – vattnet till exempel.

Vi är i rörelse och vi färdas på många sätt. I bil, buss, tåg, flyg och båt. Vi har de hjälpmedel vi behöver och ett av dessa resefordon, våra resehjälpmedel, är kanske just våra kyrkor. Om det nu ska föreställa en buss, eller är om det är ett skepp? Ett skepp som kyrkan i alla tider har liknats vid. Ett skepp som startat. Fast grundat på en rörlig grund, som vi hörde. Som det står i ett av utgåvorna av 'Humor i helgade hyddor'. Någon stackare som råkade säga fel: "Kyrkan är ett skepp som står fast grundat på Hälleberget". Som seglare har jag provat det också, kan jag säga och det är inte något man eftersträvar. Som skepp behöver vara fritt flytande, men ett hus kan vi bygga på Hälleberget, så att det står stadigt till försvar. Men kyrkan är ett skepp och vi är ständigt i rörelse. På ett hav som är i rörelse och *vi* är i rörelse. Då finns det alltid en risk att när man är i rörelse så rör man sig åt alla håll, på en och samma gång.

Som kyrka behöver vi också hitta en riktning. Vi behöver metoder där kyrkoråd och kyrkoherdar samverkar mycket bättre än vad vi nyss har fått se exempel här i minisåpan. Det finns många goda exempel i vår kyrka, även om teatergruppen Lazzi lyckades hitta poänger som vi alla känner igen, så har de förtätat och de har förstorat och har byggt på, så att det blev trevligt att se på. Men i våra församlingar kanske vi har ett korn eller en liten del, som vi känner igen oss i, att vi kanske måste tänka på ett nytt sätt. Många gånger fungerar det också ganska bra. Det där som fungerar bra ska vi förstärka, förbättra, slipa till, dra nytta av och göra det ännu bättre. På de punkter där det *inte* fungerar som det ska, där ska vi analysera och upptäcka och ge redskap och stöd till de som ska förbättra det. Det är i första hand kyrkoherdar och kyrkoråd.

Vi behöver bygga fungerande församlingar med arbetsgemenskap och arbetsmiljö som gör det roligt att arbeta. Det ska vara kul att gå till jobbet när man är anställd i Svenska kyrkan. Människor ska se att vi trivs med varandra och att vi trivs med våra arbetsuppgifter. Att vi längtar efter arbetet när vi har semester; man kan få längta efter semester när man är på arbetet också, det gör ingenting. Det kan jag också göra, men våra arbeten ska vara utformade på så sätt att vi ska glädjas över att vara på arbetet och få ta tag i de där uppgifterna som visar på hur vi är en kyrka i rörelse, som visar på livets rörelse mot det liv som också levs *här* och bortom horisonten.

För att kunna göra detta och bygga fungerande arbetsgemenskap med ett gott samarbete mellan kyrkoråd och kyrkoherdar, med trygga kyrkoherdar som kan sin roll och vet sina egna gränser och därför söker stöd när de egna resurserna inte räcker och man vet att man kan och vågar frimodigt leva ut det man kan. För att göra detta, för att bli en kyrka som är i rörelse i *en riktning*, en fast riktning mot ett mål, så behöver vi också den kommunikation som inte är kroppens rörelse utan tankarnas rörelse. Tankar och flöden mellan människorna. Den kommunikation som sker i tal, i skrift, i mailväxlingar, i telefonsamtal, i tidningar, på sociala medier och hemsidor, affischer, i radioprogram i TV, eller varhelst människor utbyter tankar. Som kyrka måste vi slipa våra redskap inom det som heter kommunikation, i alla avseenden.

Hur vi som kyrka kan presentera oss för människor, byta tankar med människor så att människor får dessa redskap och själva kan utveckla sina tankar i vad det är att vara på väg i rörelse mot ett gemensamt mål som finns bortom horisonten. Därför måste vi bli bättre på att kommunicera med varandra inom församlingarna. Inom medarbetarlaget. Inom församlingen i betydelse medarbetare och förtroendevalda. Mellan förtroendevalda. Alla

tillhöriga som söker sig till just *den* kyrkan så att de som ska gå till *den* kyrkan vet hur dags det är gudstjänster. Så att man kommer dit när det *är* någonting. Så att människor i en församling verkligen vet vad som händer.

Även om tidningar ibland kanske beskriver det som om det vore något annat som hände. Det händer. Ibland är det så att det blir mer spännande att presentera förhållanden inom kyrkan på ett sätt som kanske får fler läsare eller lösnummerköpare. Då måste vi hitta egna kanaler, egna möjligheter för att berätta för människor: vad *är* det som händer, vad *är* det vi vill och varför är det som vi presenterar våra tankar på *detta* sättet.

Det är kommunikationen också ut till de, som idag inte känner sig som en delaktighet i församlingen. Vi behöver kommunicera med varandra, vi behöver kommunicera ut till andra människor som ännu inte är här. Därför måste vi ständigt utforska funder över kommunikationskanaler, lära oss nya. Face Book och Twitter har vi hållit på med länge. Det ska vi fortsätta med, ännu bättre. Autostrador, där tankar färdas i hög hastighet. Det kommer ständigt nya kanaler och möjligheter. Vi behöver titta på dom, analysera, fundera: är det där vi ska vara? Ska vi ha ett YouTube-konto? Ska vi vara med på Snapchat och hur ska vi använda det? Vi ska inte automatiskt hoppa på allt som är nytt bara för att det är nytt. Vi behöver också lära oss vad det är och veta *varför* vi ska vara där och veta *vad* det är vi vill säga. Att kommunicera *i sig*, är naturligtvis inget mål, utan kommunikation är ett sätt att säga det vi vill säga, förmedla tankar, låta tankar vara i rörelse mellan människor så att vi alla kan växa som kristna och medarbetare i kyrkan.

Förbättra och underlätta att vara i rörelse på väg mot livet, fram emot horisonten. Då är det ju så, att vi också behöver hela tiden arbeta på den kommunikation som sker, så att säga, över frontlinjen för att veta mer om hur det är, vad det finns för en vilja. Den kommunikation vi kallar *bönen*. Vi behöver hela tiden påminna oss om att bön *är* kommunikation; *vi talar till Gud*. Och vi *lyssnar* för att höra och vi upplever att Gud, på något sätt, har något att säga till oss. Inte på det sättet, självklart, att vi hör en röst som ekar i kyrkan, eller att jag säger ”jag talat med Gud, så jag vet att vi ska starta en ny barngrupp...” det är inte den typen av kommunikation jag menar. Jag menar att vi ber och talar till Gud och tillsammans samtalar vi och lyssnar in hur vi analyserar vårt samhälle och hör Guds tilltal till oss gemensamt. Det där övar vi oss på *tillsammans*.

Därför är just tillsammans ett ord som en nyckel som öppnar upp. Vi färdas. Vi färdas tillsammans och tillsammans bygger vi församlingar, kyrkor och gemenskaper som visar på Guds närvaro mitt i vår värld. Gud *är* närvarande i vår gemenskap. Jesus säger att ”två eller tre samlade, där är jag mitt ibland er”. Han säger inte det för ange en övre gräns, att om det är fyra eller fler så är det kört, han säger inte ”... *minst* två eller tre tillsammans ...” utan han säger att ”*är ni två eller tre samlade, där är jag mitt ibland er*”. Ibland blir vi alldeles förtvivlade över att det bara är 20 i kyrkan. Ja, men han sa inte 20 eller 30 han sa 2 eller 3. Det är som vi har hört här innan; om vi börjar med och gläds åt de som faktiskt kommer, i den gruppen som samlas, ber vi tillsammans och där lyssnar vi på vad Gud vill med oss och så färdas vi tillsammans mot livet och också mot det som finns på andra sidan horisonten. Det ska bli oerhört inspirerande och spännande att de här dagarna som ligger framför oss få komma ut och möta er på hemmaplan, i era församlingar och på arbetsplatser, i samhället och besöka Malmö Airport och se det på ett kanske annorlunda sätt än de gångerna jag är mellan taxi och gate, i ena eller andra riktningen. Också att få komma på After Work och ta ett glas öl tillsammans med de som egentligen bara vill undra vad det är att vara kyrka och ställa frågor om egna tankar och kommunicera.

Kommunicera det gör vi på varje plats i världen. Vi måste hitta de platser där vi kan vara jordens salt mitt ute där människor träffas i vilket fall. Då ska vi vara där som kyrka, vara kristna, vara där med en Gudsrepresentation och påminna om att det finns ett mål på andra sidan horisonten och dit är vi på väg tillsammans.

Tack så mycket för att ni lyssnade här. Nu kommer *jag* att lyssna väldigt mycket under dessa dagar tillsammans. Tack ska ni ha.”